http://kirjoittaja.fi/component/content/article/58-jannitys-toiminta/3180-moekki Seuraava aamu oli sumuinen. Jokainen nivel oli tuntunut jäykältä, kun olin kammennut itseni ylös, laittanut vesipannuun kahvivedet, ja sytyttänyt uuniin uuden tulen. Tuli poksahteli uunissa, ja katselin herkeämättä metallista vesipannua odotellen, milloin höyry alkaisi nousta sen ruosteen täplittämästä nokasta. Kahvinkeitintä täällä ei ollut, eikä tosin olisi ollut väliksikään. Sähköt oli katkaistu jo ajat sitten. Veden kuumentumista odotellessa taiteilin termospullon suulle suodatinpussin, johon annostelin reilun määrän kahvipuruja. Hankalaa se oli, mutta pikakahviin en koskisi tikullakaan. Käteni vapisivat kun kaadoin kuumaa vettä suodatinpussin läpi termospulloon. Hengitin pitkiä henkäisyjä, henkäisyni päästi joka kerralla höyrypilven. Ilma oli kylmä. Niin kylmä, etten tiennyt, kauanko selviäisin mökissä pelkän puu-uunin turvin. Laskin vesipannun vanhan puuhellan reunalle, ja kaadoin termospullosta kahvia pullon korkkiosana toimivaan mukiin. Kuuma kahvi tuntui lämpimältä, kun se valahti kurkusta alas vatsalaukkuun. Se tuntui lämmittävän koko matkan ajan, mitä se elimistössäni kulki. Vilkaisin ohimennen puhelintani toivoen näkeväni siinä viestin tai puhelun. Mutta himmeä ruutu näytti ainoastaan kellonaikaa, sekä herjasi akun olevan pian tyhjä. Pian olisi mentävä autolle lataamaan puhelimen akku täyteen. Vilkuilin syrjäkarein kohti eteistä. En ollut uskaltanut edes vilkaista sinne vielä, oikeastaan olin yrittänyt työntää koko viimeöisen pois mielestäni. En tiennyt, kauanko joutuisin täällä vielä olemaan, enkä halunnut ajatella mitään pelottavaa. Laskin kahvikupin keittiötasolle ja jäin tuijottamaan likaisen vaaleaa seinää tyhjin silmin. Mitä minä ylipäätään edes tekisin? Jos Sami ei enää huolisi minua takaisin kotiin, niin minne minä menisin? Kuka minä enää edes olisin? Minulla ei ollut enää ketään jäljellä. Minulla ei ollut ystäviä, en ollut koskaan ollut hyvä tutustumaan ihmisiin, tai pitämään suhteita yllä. Silloin harvoin kun johonkuhun tutustuin, jäi hän nopeasti etäiseksi. En saapunut sovittuihin tapaamisiin, koska en halunnut lähteä ulos kodista. Puheenaiheeni koskivat usein vain minua itseäni, sillä en osannut puhua kiinnostavista asioista. Muiden ihmisten asiat eivät kiinnostaneet, en osannut kysyä vointeja, kuulumisia, en mitään. Tämä oli minulle normaalia. Tämä oli minulle se Minä, jonka tunsin. Mutta samalla olin vasta viime aikoina alkanut käsittää, etten ollut normaali. Mikä minä sitten olin? Kuka minä olin? Ainoa, josta olin koskaan välittänyt täysin, oli isäni. Mutta häntä ei enää ollut olemassa, hän oli kuollut. Jäljelle jäi vain tämä vanha, laho mökin raato. Ei mitään muuta. Pyyhkäisin nopeasti hihansuulla kasvojani, kyyneleet olivat tulleet yllätyksenä. Normaalisti en tuntenut mitään muuta, kuin suuren tyhjyyden sisälläni. Tuo tyhjyys, joka kertoi minun olevan täysin yksin tässä typerässä maailmassa. Nielaisin ja ravistin päätäni. En halunnut ajatella enää yhtään mitään. Jopa se tyhjyys oli parempi tunne, kuin kaipaus sellaiseen, jota ei enää saanut takaisin henkiin. Sureminen oli turhaa, koska sen kohteelle ei voinut enää yhtään mitään. Purin huultani ja heilautin yhdellä huikalla loput kahvit kurkkuuni. Nappasin puhelimen collegehousujeni taskuun ja painelin määrätietoisin askelin kohti tuvan ovea. Minä menisin eteiseen, sama se vaikka siellä olisi kymmenen murhaaja ja viisi aavetta. Hengitykseni kiihtyi huomaamatta, kun askel askeleelta lähestyin ovea. Vielä muutama askel, ja minä näkisin eteisen. Yritin pitää mieleni tyhjänä, mutta käteni puristuivat refleksinomaisesti jännittyneinä nyrkkeihin. Sydämensyke kiihtyi kiihtymistään, kunnes otin viimeisen askeleen. En tiedä, mitä olin olettanut näkeväni. Jos olin odottanut jotain pelottavaa ja kammottavaa, jouduin pettymään. Eteinen oli hämärä ja hiljainen, haisten yhtä pölyiseltä ja tunkkaiselta kuin mökkiin tullessani. Vanha räsymatto lepäsi puisen lattian peittona, seinän vierellä läjä vanhoja kenkiä, niiden yllä naulakko oli täynnä takkeja. Isän takkeja. Kiihtymys tuntui unohtuneen, kun jäin katsomaan naulakkoa. Päällimmäisenä oli tummanvihreä erätakki, jonka hupussa oli karvareunukset. Sitä takkia isä oli käyttänyt viimeiset syksyt ja kevään, kun

ilma oli ollut kylmä. Se päällään isän oli aina nähty pilkkovan puita, huoltamassa työkalujaan tai vain istumassa kuistilla lukemassa lehteä. Henkäisin katkonaisesti tarttuessani takin hihaan. Vein kasvoni lähemmäs hihaa, kunnes saatoin haistaa sen tuoksun. Niin monen vuoden jälkeenkin, siinä tuoksui vielä isä. Kuin hän olisi vasta äsken jättänyt sen naulakkoon, ja istuisi taas tuvassa keinutuolissa. En voinut enää mitään, kun kyyneleet valuivat silmistä. Puristin hihaa voimakkaasti käsissäni, kuin olisin halunnut rikkoa sen. Ja niin minä halusinkin, minä halusin rikkoa kaiken. Koko paikan. Katseeni osui saman tien eteisen nurkkaan, jossa lepäsivät talouspaperirulla ja lasinen maustepurkki. Raivoissani heitin hihan pois käsistäni ja harpoin yhdellä askeleella esineiden luokse. Sieppasin ne käsiini, ja riuhdoin mökin oven lukon auki, potkaisten lopulta oven sepposen selälleen. En edes ehtinyt astua maalia hilseilevälle kuistille, kun heitin esineet voimalla pitkin pihaa. ”Haista vittu!” karjuin perään niin, että koko sateinen ja harmaa niemi kaikui. ”-ttu! –ttu!” Ettäs kehtasit jättää minut yksin. jatkuu..